

Prof. dr. Amela Hadžimejlić je grafična in vizualna umetnica, ki se je rodila leta 1969 v Ljubljani. Diplomirala je leta 1993 na Akademiji za likovno umetnost v Sarajevu, leta 1995 pa je končala magisterij iz grafičnega oblikovanja na Univerzi Nottingham Trent. Od leta 1996 do 1998 je bila na podiplomskem študiju umetnosti in grafike pod mentorstvom akademika prof. Dževada Hoze na Univerzi v Sarajevu, kjer je leta 2014 tudi doktorirala. Razstavljala je samostojno, sodelovala je na več kot 250 skupinskih razstavah in je dobitnica sedmih nagrad za dela v klasičnih in sodobnih medijih. Njena umetniška raziskovanja in interesi so zelo raznovrstni in se gibljejo med tradicionalnim, multimedijem in konceptualnim izrazom. Živi v Sarajevu, kjer dela kot redna profesorica na oddelku za grafiko na Akademiji za likovno umetnost Univerze v Sarajevu.

Amela Hadžimejlić, *Zlati Kierkegaard*, 2017, akril na platnu, 20 x 30 cm

Amela Hadžimejlić

Zgodba z lokalnim filozofom
Razstava ob Tednu Univerze

4. 12. 2019 - 10. 1. 2020

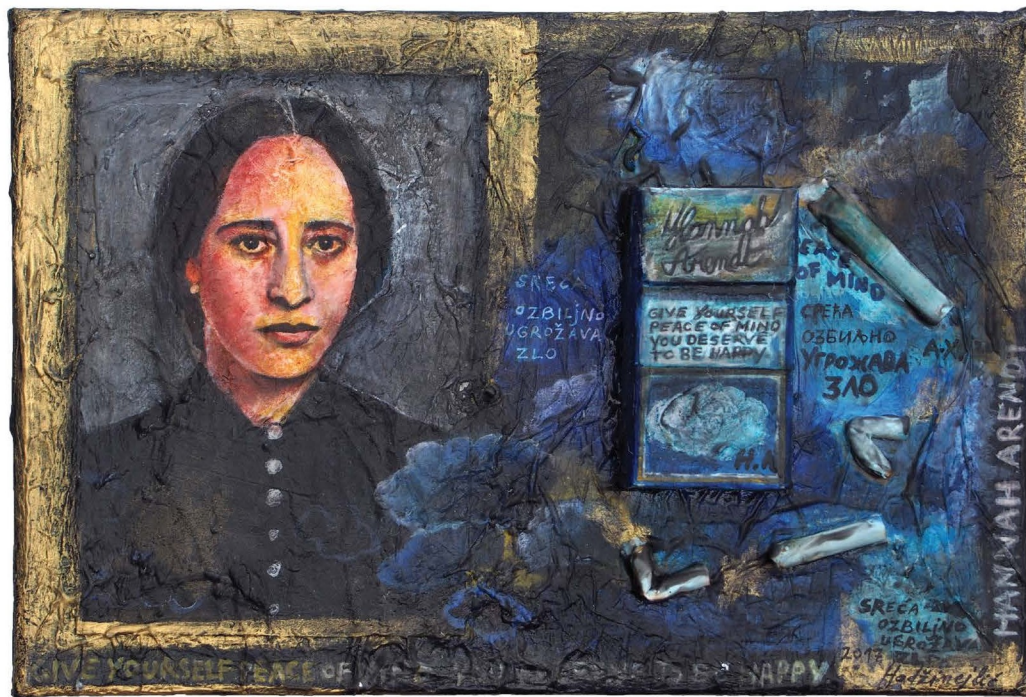
Amela Hadžimejlić, *Presevanje*, 2017, akril na platnu, 20 x 30 cm

Vljudno vabljeni na
otvoritev razstave
ob Tednu Univerze,

ki bo **v sredo, 4. 12. 2019,**
ob 12. uri,

v **Galeriji UL PEF,**
Kardeljeva ploščad 16,
Ljubljana.

Razstava bo na ogled
do 10. 1. 2020.

Amela Hadžimejlić, *Hannah Arendt*, 2017, akril na platnu, 20 x 30 cm

Amela Hadžimejlić: Zgodba z lokalnim filozofom

Sympósion umetnika in filozofa

Razstava Amele Hadžimejlić, redne profesorice na Akademiji likovnih umetnosti v Sarajevu z naslovom »Zgodba z lokalnim filozofom« ima, poleg likovne, tudi svojo pripovedno stran, iz katere je izšlo razstavljenih 24 portretov majhnega formata in prikazani video zapis, s katerimi se avtorica po daljšem času povezanosti z medijem grafike, v katerem je zagovarjala tudi svoje doktorsko delo, izraža skozi slikarstvo. Prijateljska prošnja sarajevskega profesorja filozofije, pisatelja in esejista z dolgoletnim naslovom v Londonu, »lokalnega filozofa«, kot se sam imenuje avtor Predrag Finci, da mu Amela Hadžimejlić za njegovo novo knjigo »Zapisi veselega filozofa« ponudi določene vizualne rešitve, je rezultirala s knjigo ¹ o zgodovini filozofije, napisano v obliki aforizmov, nizu, kot pravi avtor, domislic in šal, pretkano s »slikovnimi« zapisi, v katerih mu avtorica parira z domislicami in šalami, vtkanimi v samo strukturo portretov, ki so integralni del knjige. Rezultat tega prežemanja in pretakanja besedila in slike, besede in podobe, dictuma in pictuma, govora in prikaza, prezentacije in reprezentacije, je popolnoma nenavadna zgodovina filozofije, izražena skozi tkanji dveh različnih medijev, ki sta obenem samozadostna in neločljiva.

Na Fincijevo zgodovino filozofije Amela odgovarja z likovnim komentarjem, zapisi filozofa za likovno umetnico postanejo provokacija, zbudijo zanimanje za lastna raziskovanja in premišljanja, in tako so portreti, ki imajo seveda tudi nedvomno deskriptivno vrednost, bolj prepričevalni nekaterih temeljnih vprašanj filozofije in zgodovine mišljenja, kakor pa le portretirani filozofi, obenem pa so tudi poskus obsežnega prikaza duhovnih, umetniških in kulturnih karakteristik pripadajočega ambienta. Da pa zapisi lokalnega filozofa ne bi ostali zgolj zgodovina filozofije, je z ironičnim in humorističnim načinom razlaganja in osebnimi komentarji poskrbel Finci, ki mu to v enaki meri predstavlja izziv in zadovoljstvo, medtem ko Amela na isti način z lastnimi domislicami in s šalami, z uporabo vseh možnosti slikarskega medija, z risbami, barvami, s tehnikami in z materiali, s stilskimi in formativnimi izrazi, hkrati sledi tudi svojevrstni zgodovini slikarstva; z referiranjem na tiste dele, ki ustrezajo biografijam izbranih mislecev, s kolažiranjem, z variiranjem umetniške in izvenumetniške vsebine, se svet filozofije razkriva v avtoričinem svetu razigranosti in otožnih sanjarjenj, pisanih sanjarij, kjer, podpisnici besedila najljubše, Plotinovo iskanje Popolne oblike celovite Bitnosti dobi obliko razgaljenih ženskih prsi (Presevanje / Plotin). Igra pictuma in dictuma je pri Ameli uvedena že v samo strukturo slike, pa čeprav le z naslovom dela (Au bonbon de Platon / Platon, Hvali morje, drž' se kopna / Kant, Lepa majhna slika je lepa / Lepo, Sreča resno ogroža zlo / Hannah Arendt).

¹ Predrag Finci, Zapisi veselega filozofa (Zapisi veselog filozofa), Art Rabic, Sarajevo, 2019. Knjiga je bila skupaj z razstavo predstavljena septembra v Zagrebu, svojevrstna predpromocija tedaj še rokopisa pa je bila maja na razstavi Amele Hadžimejlić v Galeriji sarajevske ALU.

V dialogu dveh avtorjev, Fincija in Amele, smo priče ponovnemu srečanju umetnosti in filozofije, kot tistih, ki v obeh primerih že od svojega nastanka pretendirata na to, da izgovorita kaj posebnega in odločilnega o svetu, da kaj povesta o resnici in smislu, da ju pripeljeta do zavesti in »izgovorita«, vendar ne v obliki zgodovinske razprave in spora o pravici prvenstva, temveč tako, da poskusita na svojevrsten način restituirati smisel, dostojanstvo, vrednote in kriterije znotraj prepletenih mrež večslojnih in večpomenskih interpretacij dveh različnih medijev, dictuma in pictuma, besede in slike, na vozliščih njunega medsebojnega prepoznavanja in upoštevanja. Tako ena kot druga oblika zapisa, tisti besedilni in ta vizualni, sta v tem smislu isto. Kritično branje in kritični vpogledi v zgodovino mišljenja in zgodovino predstavljanja kot kritični odnos do statusa tako enega kot drugega, filozofije in umetnosti, v kontekstu sodobnega sveta.

Oba avtorja uporabljata obliko zapisa, besedilnega in vizualnega, aforizma in majhnega formata, ki pomeni enak izziv in preizkušnjo, tako za avtorja kot za recipienta njunega dela. S stoli, ki stojijo nasproti portretov, Amela gledalca vabi k trenutku oddiha, h koraku iz pospešenega teka časa, ti stoli so kot navodilo in spodbuda gledalcu, da se potopi v razpoke in rupture slikovnega prikaza, v »globine« materialnih slojev – v gradivu teh slojev so tudi predmeti, izposojeni iz pojavnega sveta, celo Amelini lasje – ter v prebiranje simboličnih vsebin teh z likovno strukturo zaprtih, edinstvenih, vendar receptivno odprtih in večpomenskih slik. Šele v izseku, pri povečavi podrobnosti, ki jih omogoča spremljevalni video zapis, je vidna vsa zapletenost in spretnost Ameline slikarske senzibilnosti, ki so jo napovedovali že njeni predhodni grafični cikli.

V obeh primerih, v pisavi in sliki, avtorja ustvarjata, skrbno izbirata in bdita nad svojim izrazom. Mnogoternost prebiranja, polnost doživljanja in polisemični karakter, ki ga imajo zapisi obeh avtorjev, pa so resnična vrednota v množici oblikovnih možnosti in plitvih pojavnosti sodobnega sveta.

Dubravka Pozderac Lejlić